

[Lone Møller]

ler er højt oppe: Der er mange, som ikke har forstået, hvad de selv siger eller beslutter, var ordene heroppefra. Det kan jeg helt tilslutte mig, hvis vi nu skal referere fra mødet i går kl. 16: Der var faktisk et par af de deltagere, der længe har været med i disse forhandlinger, som påstod, at de aldrig nogen sinde havde hørt, at udgangspunktet, når man skulle modregne, var fuldt fradrag i efterlønnen for indtægten ved arbejde ud over 200 timer.

Det har der foreligget notater om; men det er klart, at det selvfølgelig forudsætter, at man læser notaterne eller kan læse, hvad der står. Så det kan da godt være, at det forholder sig sådan. Jeg vil blot sige, at der ikke var nogen fra den socialdemokratiske gruppe, som var i tvivl om det; de havde både læst notatet og fatet, hvad det drejede sig om.

Jeg synes, det er vigtigt at slå dette fast, når vi nu skal til at fortolke dette her. Det kan jo blive meget morsomt, men det kan jo kun blive ord mod ord. Vi har notater, som vi kan fremvise, og som vi kan holde os til; men hvad der ellers er sagt på forhandlingsmøder, er det vel ikke normalt at vi slås om her på Folketingets talerstol. Men det kan vi da godt, jeg tager gerne en tur, og jeg har opfattet det anderledes end fru Pia Christmas-Møller.

Det, der har været klart fra starten, og det, som jeg synes er vigtigt, er princippet om, at der ikke måtte ske ændringer i den bestående efterlønsordning. Det var det, der var udgangspunktet. Derfor kan man ikke pludselig komme midt i det hele, når vi har lavet en forligstekst, og sige, at den skal fortolkes anderledes end det, der står i lovforslaget. Det er i hvert fald det klare udgangspunkt for Socialdemokratiet, at med indførelsen af delefterløn skal der ikke ske nogen ændringer i den bestående ordning. Derfor kan man ikke pludselig fortolke det derhen, at nogle skal vente, til de er 64½ år med at gå på fuld efterløn, og at andre kan gøre det som 63-årige. Så det kan godt være, at der er nogle, der ikke har forstået, hvad det er, de selv har besluttet, men jeg vil godt melde hus forbi for Socialdemokratiets vedkommende.

(Kort bemærkning).

Else Winther Andersen (V):

Jeg vil gerne svare fru Lone Møller, hvorfra man nu igen hører, at vi ikke kan læse indenad

med hensyn til 200 timer og til, at der skal ske fradrag.

Fru Pia Christmas-Møller har ikke i dag sagt noget om modregningen og hvordan med hensyn til de 200 timer. Nej, knasterne ligger omkring kompensationsbeløbet ved delpensionen ført analogt over til delefterlønnen, og dér er det en klar aftale, at det skulle være samme beløb, og at det var ud fra en fast beløbsstørrelse.

Derudover føler jeg også nok, at der er sket en drejning i forhold til udmøntningen i lovtæksten, når vi taler om at gå fra delefterløn over til fuld efterløn.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Nu kan man jo vælge på dette tidspunkt af debatten under førstebehandlingen, om man vil snakke sig væk fra hinanden eller man vil det modsatte.

Jeg vil gerne svare fru Pia Christmas-Møller, som siger, at knasten er behovet for tydeliggørelse af det lovforslag, som er næste punkt på dagsordenen i dag, nemlig hvorvidt det er en indkomstberegning eller en fast sats på delpensionen. Dér vil jeg gerne over for fru Pia Christmas-Møller bekræfte den opfattelse, at prisen for at sætte kompensationsniveauet på delpensionen ned fra maksimumssatsen til 82 pct.-satsen var, at der skulle være en beregning på en fast sats. Hvis der er behov for en klargøring og tydeliggørelse heraf, skal det ikke komme an på det.

Det andet, jeg vil sige, er til fru Else Winther Andersen. Det er meget, meget svært at lægge den anden opfattelse ind i det punkt i aftaleteksten, der hedder: »Perioder med delefterløn tages ikke i betragtning ved indplacering i efterlønsordningens trin 1/trin 2.« Det betyder, at de, der bruger delefterlønnen, ikke trækker på deres efterlønsret, og det betyder også, at den efterlønsret, som vi har i dag, sikrer, at de, der venter med at gå på efterløn, til de er 63 år, i den fulde resterende efterlønsperiode kan få maksimumssats. Det er der ikke nogen, der kender det lovgrundlag, som efterlønsordningen hviler på, der kan tage fejl af.

Så det, der er udestående i forståelsen af det, vil i givet fald være, hvorvidt en person, der har været på delefterløn og venter med at gå på efterløn, til vedkommende er 63 år, skal have maksimumssats 1½ år mere, end man ellers vil-